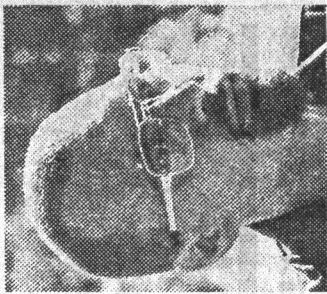

I DSB-kupeen

Jeg skulle til Lyngby. (Det er ikke noget at gøre nar af! Mange fremragende menesker har i tidens løb skullet til Lyngby, at De ved det!) Jeg havde taget Holte-toget. Og jeg sad og dosede på den ganske særlige måde man kan dose i et tog på.

Det er det der er den uvrøderlige fordel ved toge fremfor-biler og busser: Man kan slappe helt af, så snart man har vænnet sig til hjulenes clyckety-clack og dromme døvent i samme rytme som togets. For mange passagerer, især tidligt om morgenen og sent på eftermiddagen, er togrejsen tydeligvis et afslappende indslag i hverdagen. Endelig behøver man ikke gøre noget som helst selv, ikke tale, ikke se ud, ikke holde rat, end ikke sige til chaufføren hvor man skal hen!

Det var en sådan tidlig morgen. Og jeg sad i kupeen — nedden under henholdsvis en reklame for fransk hvidgost og en for spanske C-vitamin-appelsiner — og funderede over vor bybane-linie, efterhånden som vi kørte den igennem. De fire inderste stationer i København City er så forskellige i tonen, og denne forskellighed er så underholdende — især, naturligvis, når man har kendt dem og kort dem siden sin tidligste ungdom, hvad enten man skulle i skole, på arbejde eller i byen. Hovedbanegården med dens oploftelse af travlhed og rastløs aktivitet og dens samtidige nedtur af klam melankoli og solide gamle bumser dognet rundt... Det er som om Hovedbanegården samler og forener al menneskelig tragik, ligesom Johnny Cash i en sang — *Destination: Victoria Station* — lod denne Londonstation gøre. Det er her de

Dan Turèll i byen

kommer ind, her de forsvinder — eller her de bliver hængende. Jeg har engang været på LSD på Hovedbanegården, og det gav mig mareridts- og dommedags-agtige visioner a la William Blake, Hogarth, Daumier, hvis De forstår hvad jeg mener. Hovedbanegården er Metropolis.

Vesterport er noget ganske andet, den minder mig snarere om en sang af Leonard Cohen, den der hedder *Passin' Thru*. Vesterport er en station de fleste skal bruge som en art transit på vej mod SAS-bygningen eller et af de mange rejsebureauer der ligger lige her omkring. Vesterport er ren transit og midlertidighed. Hvor Hovedbanegården har restauranter, cafeterier, supermarked og de uundgælige polsevogne, der har Vesterport kun polsevognen og den aldrig virkende kaffeautomat. Her venter man ikke.

Nørreport er igen en helt tredje ting. Nørreport er som skabt til en kriminalfilm, en thriller a la Hitchcock eller 'French Connection' med beskidte, brutale, realistiske

mord. Nørreport er utrolig smudsig. Selv om sommeren er hele stationen kold og uvenlig. I det lys bliver alle gangstere, og enhver der står op ad en plakat og pudser sine briller ligner en spion.

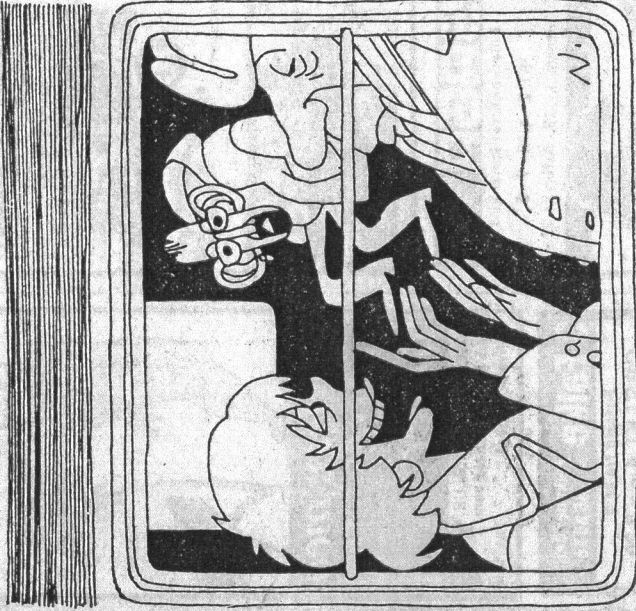
Østerport er borgerskabstationen. Den eneste med rigtig fortovscafé — fin, forresten, bedste æg og sild i byen hvis De vil høre min mening — og sikkert den kiosk, hvis indehaver sælger flest Information og Weekend-Avis. Hvis Østerport skulle filmes skulle det være i sådan en halvtellektuel forsigtigt-flirtende gennemsigtig fransk Silkehuds-stil.

Og jeg ved det. Jeg har nemlig boet op ad dem alle fire.

Det var det jeg sad og grun-dede over denne morgen på vej til Lyngby, men snart var der ikke tid til at grunde mere, eller rettere: ikke en chance. En ung dame kom ind ved Østerport. Hun var temmelig buttet og sad formummet i en stor grøn duffel-coat over for med, en ældre herre hun fulgtes ned i går, og det eneste hun var lidt ked af var egentlig lynlåsen i hendes duffelcoat. Den var grøn, og den var for kort, men hun havde ingen andre, og hun kunne ikke nå at få en ny.

Jo, og så var hun forresten også lidt ked af at de skulle have flæskesteg til festen i aften, for hun havde fået flæskesteg både juleaften og nytårsaften, og i sidste uge var der en der var blevet udlært i firmaet, og da havde de også fået flæskesteg (Hellerup). Og der havde hun endda selv lavet den, for det havde hun lovet ham — og hun havde været meget nervøs for, om sværene blev sprøde nok, for det var jo det der var kunsten,

Ja, og ellers havde hun da forresten været tidligt oppe, det måtte man sige. I dag, lørdag, var det ganske vist kun 7,30, men ellers havde hun stået op kl. 6,30 hver morgen i hele ugen, fordi de havde åts-

Tegning af Peder Nyman.

regnskab i firmaet, så der var egentlig var hun godt træt. Men i aften skulle hun til fest (Svanemollen), og hun glædede sig alligevel. Hun havde også købt en ny bluse og en ny nederdel i går, og det eneste hun var lidt ked af var egentlig lynlåsen i hendes duffelcoat. Den var grøn, og den var for kort, men hun havde ingen andre, og hun kunne ikke nå at få en ny.

Jo, og så var hun forresten også lidt ked af at de skulle have flæskesteg til festen i aften, for hun havde fået flæskesteg både juleaften og nytårsaften, og i sidste uge var der en der var blevet udlært i firmaet, og da havde de også fået flæskesteg (Hellerup). Og der havde hun endda selv lavet den, for det havde hun lovet ham — og hun havde været meget nervøs for, om sværene blev sprøde nok, for det var jo det der var kunsten,

og det var de kun blevet på den ene, sådan rigtigt, men lagt mærke til, for hun havde stillet den bedste ind først ...

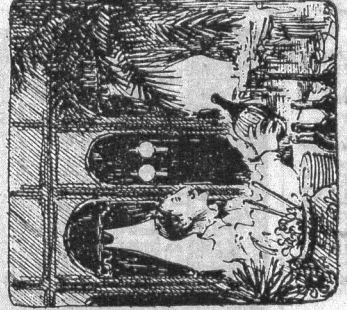
Men tænk, da stegen så kom på bordet, så havde hun slet ingen appetit alligevel — så hun syntes, hun havde fået flæskesteg nok.

Gentofte, og her kom Onkels længste kommentar. Han sagde: 'Ja — man kan jo også få for meget af det gode.'

Hun havde også slået hovedet. Det gjorde så ondt. Hun havde lige pludselig opdaget det i går, og hun måtte altså have slået sig uden at lægge mærke til det for, men det skete nu så tit. Somme tider var hun vist lidt klodset. ('Det kan man jo være', sagde Onkel). Men så også i dette vejr. Hun kunne i hvert fald ikke lide sne, hun kunne ikke fordrage det! I hvert fald kun hvis hun sad inden døre i varmen og så ud på det, så kunne det være meget kønt, men ...

Lyngby. Jeg var nødt til at stå af, og jeg ærgrede mig. Hun havde ikke holdt kæft en brokdel af et sekund, og jeg ville sådan ønske jeg kunne få fortsættelsen med. Der var stadig så meget jeg ikke vidste om hende.

Danmarks største salat-bar

På restaurant Felix får De 30 forskellige salater for kr. 34,-. Prøv det store, sprøde, sunde og slankende salatbord. Her er alt, hvad hjertet kan begære af grøntsager, salater og andre gode sunde sager — samt mindst 3 forskellige velsmagende dressinger. Og i forbindelse med en hovedret koster alle herlighederne kun kr. 18,-.

Sheraton-Copenhagen Hotel
Sheraton-Copenhagen Hotel, Vester Sogade 6, 1601 København V. tlf. (01) 14 35 35